

Sygn. akt: I C 36/22 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 31 marca 2022 r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Beata Bihuń
-----------------	--------------------

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 31 marca 2022 r. w K.

na podstawie art. 339§1 k.p.c.

sprawy z powództwa C. 2 Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko B. P.

o zapłatę

powództwo oddala.

Sygn. akt I C 36/22

UZASADNIENIE

Powód, C. 2 Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej B. P. kwoty 1.071,64 zł, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, że wierzytelność wynika z umowy pożyczki nr (...) zawartej przez pozwaną w dniu 25.10.2016 r. z (...) S.A. Ponieważ pozwana nie wywiązywała się ze swoich zobowiązań wynikających z umowy, wierzyciel pierwotny wypowiedział pozwanej umowę, co doprowadziło do wymagalności całej kwoty udzielonej pożyczki. W dniu 08.09.2017 r., (...) S.A., na podstawie umowy przelewu wierzytelności dokonał na rzecz (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego cesji pakietu wierzytelności wynikających z umów pożyczek, w tym wierzytelności względem pozwanej.

Dalej powód powołał się na umowę przelewu wierzytelności z dnia 25.01.2018 r., na podstawie której nabył dochodzoną pozwem wierzytelność od (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego.

Powód wskazał, że roszczenie stało się wymagalne z dniem 16.11.2016 r., a na kwotę dochodzoną pozwem składają się: kwota 600,00 zł tytułem należności głównej, kwota 170,32 tytułem kosztów udzielenia pożyczki, oraz odsetki za opóźnienie w kwocie 301,32 zł.

Na potwierdzenie przerwania biegu terminu przedawnienia powód wskazał fakt toczenia się postępowania o tożsame roszczenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym pod sygn. akt (...). Następnie Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie przekazał sprawę do Sądu Rejonowego właściwości ogólnej. W związku z bezskutecznym upływem terminu na uzupełnienie braków formalnych Sąd umorzył postępowanie na podstawie art. 505³⁷ §1 kpc.

Na dowód istnienia wierzytelności powód przedłożył wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu o nr (...) (k. 6), zawiadomienie o przelewie wierzytelności wraz z wezwaniem do zapłaty (k. 7-8) oraz umowę przelewu wierzytelności z dnia 25.01.2018 r. zawartą pomiędzy powodem, a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. (k. 19-20) oraz dokument o nazwie „wyciąg z elektronicznego załącznika umowy przelewu wierzytelności z dnia 25.01.2018 r.” (k. 9).

Pozwana B. P. nie wniosła odpowiedzi na pozew i nie zajęła stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 25.01.2018 r., zawarto pomiędzy C. 2 Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W., a (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności.

(dowód: umowa przelewu wierzytelności– k. 19-20)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód nie udowodnił, że przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanej, w szczególności nie wykazał nabycia przedmiotowej wierzytelności, ani nawet jej powstania. Powód nie przedstawił bowiem nie budzących wątpliwości dokumentów wykazujących swoje następstwo prawne, ani nawet potwierdzających fakt zawarcia oraz treść umowy łączącej pozwanego z pierwotnym wierzycielem.

Przedłożona przez powoda umowa sprzedaży wierzytelności z 25.01.2018 r., zawarta pomiędzy C. 2 Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. oraz (...) Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą w W. może stanowić wyłącznie dowód zawarcia takiej umowy, nie wykazuje natomiast, że obejmowała m. in. wierzytelność wskazaną w pozwie.

Zgodnie z § 1 pkt 3 w/w umowy wierzytelności, które stanowiły przedmiot cesji miały zostać wymienione w załączniku nr 1 do umowy w formie papierowej, jednak załącznik ten nie został przedłożony. Dołączono jedynie wydruk określony jako „wyciąg z elektronicznego załącznika umowy przelewu wierzytelności z dnia 25.01.2018 r.” W. nie jest dokumentem, który może stanowić podstawę uznania, udowodnienia przez powoda zakupu wierzytelności objętej pozvem, ponieważ jak wskazano wyżej, umowa przewidywała sposób opisu wierzytelności w papierowym załączniku nr 1 do umowy.

Powód nie przedłożył również dowodu na to, aby jego poprzednik prawny (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. nabył wierzytelność od wierzyciela pierwotnego, w związku z tym nie można przyjąć, że powód udowodnił nieprzerwany ciąg cesji dochodzonej pozvem wierzytelności.

Wprawdzie powód przedłożył na poparcie swego roszczenia wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k. 6), jednak wyciąg ten jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc stanowi dowód wyłącznie tego iż osoba, która go podpisała, złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Zgodnie z treścią art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego pozbawiony jest mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu

o istnieniu wierzytelności nie wiąże się bowiem z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. O ile wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu. Jak wynika z powyższego, jest to dokument, który w postępowaniu cywilnym ma ograniczoną moc dowodową i w ocenie Sądu nie stanowi wystarczającego ani wiarygodnego dowodu na samodzielne potwierdzenie, że powodowi przysługuje określona wierzytelność, a tym bardziej na jej wysokość.

Ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia, osoby pozwanego, terminów płatności należności wynikających z umowy, momentu wypowiedzenia umowy, terminów płatności i naliczania odsetek od należności głównej, stosownie do art. 6 KC obciąża powoda. Tymczasem powód, na dowód istnienia swojej należności, poza jedną umową przelewu wierzytelności oraz wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, nie przedstawił żadnego dowodu istnienia wierzytelności ani jej wysokości.

Z przedłożonych przez powoda dokumentów nie wynika ani wysokość zobowiązania pozwanej wobec wierzyciela pierwotnego ani terminy jego płatności, ani też zasadność czy terminy naliczania odsetek od należności głównej. Nie wiadomo wobec tego jakie były ewentualne obowiązki stron i terminy spełnienia przez pozwaną określonych w umowie rat, ani jaka była pierwotna wysokość zobowiązania pozwanej. Brak pierwotnej umowy skutkuje również brakiem dowodu wymagalności kwoty dochodzonej przez powoda.

Dowodem istnienia zobowiązania pozwanej nie może być też zawiadomienie o cesji wierzytelności (k. 7-8), brak dowodu jego doręczenia a nawet wysłania pozwanej, jak również dowodu, że pozwana uznała wynikające stąd zobowiązanie. Powód nie przedłożył żadnego dokumentu podpisanego przez pozwaną, z którego wynikałoby, że pozwana zawarła umowę będącą podstawą dochodzonej pozwem wierzytelność.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). W myśl wskazanych przepisów to strony obowiązane są przedstawiać dowody, a Sąd nie jest władny tego obowiązku nawet wymuszać, ani – poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami – zastępować stron w jego wypełnieniu. Ciężar udowodnienia spoczywa na stronie, a ów ciężar rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Nie można było również w przedmiotowej sprawie uznać, że pozwana nie przedstawiając swojego stanowiska w rzeczywistości uznała powództwo. Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, winien przejawiać staranność w wykazaniu zasadności powództwa. Brak merytorycznego zaprzeczenia jego twierdzeń przez pozwaną nie zwalniał go od wykazania podstawowych okoliczności wskazujących na zasadność żądania. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007 r. (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności.

Sąd jest zobligowany do uznania twierdzeń powoda przy bezczynności pozwanego jedynie w przypadku braku wątpliwości co do zasadności pozwu. W niniejszej sprawie natomiast powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie, w szczególności nie wykazał istnienia dochodzonej pozwem wierzytelności. W konsekwencji należało stwierdzić, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, choć był do tego zobowiązany.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, powództwo należało oddalić.